

Nr 120.

Av herr **Granath**, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående lagstiftning till tryggande åt åbo å under bruk skatteköpt hemman av avverkningsrätten till hemmanets skog.*

Oaktat en mångfald motioner sedan en lång följd av år, är frågan om åbornas ställning gentemot bruksbolagen alltjämt lika oklar, och den av åbokommittén gjorda utredningen har ej fört frågan framåt, åtminstone ej ur åbornas synpunkt. Redan i motion nr 202 år 1910 har påvisats, att bruksägarna mot åbornas bestridande låtit avverka skog på till brukens understöd skatteköpta hemman samt att åborna icke erhållit skälig ersättning för det avverkade timret. Det i samma bilaga relaterade fallet gäller speciellt Åkers styckebruk, som torde även sedermera fortfarit med sin avverkning. Men då det är så, som för till bruks understöd skatteköpta hemman särskilt stiftade lagar visa, att avverkningsrätten tillhör åborna, är det tydligt, att dessa måste förorsakas pekuniär förlust genom en sådan skogsavverkning, som, skeende under utredningens fortgång, endast grundar sig på brukens självtagna rätt. I kungl. brevet till kammarkollegium den 23 september 1747, utfärdad på grund av närmast föregående riksdags beslut, påbjödes dels att bruksägarna hade rätt att efter överenskommelse med åborna förvandla den till kronan utgående hemmansrätten uti kolning och körslor, varvid åborna skulle erhålla samma betalning som skattebönderna åtnjöto; dels att åborna skulle vara odrivna, då de icke nyttjade skogen annorlunda än efter allmänna lagen och gällande förordningar. Av dessa bestämmelser framgår med tydlighet, att åborna, men icke bruksägarna, genom dem finge rätt avverka skogen på sätt, som allmänna lagen föreskriver. Emellertid hade bruks-societeten vid 1756 års riksdag besvärat sig över åbornas efter dess för-

menande alltför stora rättigheter och yrkat, att bruksägarne skulle få mera oinskränkt disposition av hemmanen bland annat i så måtto, att åboen ej måtte vara bruksägaren hinderlig i skogens nyttjande, så långt den med bestånd kunde tåla. Såsom det framgår av kungl. brevet till kammarkollegium den 26 januari 1757, beslöto emellertid ständerna, att 1747 års riksdags beslut skulle äga bestånd. Något upphävande av åbornas rätt och skyldighet att nyttja skogen enligt allmänna lagen skedde således icke.

Däremot gjordes till 1747 års lag det tillägget, att hemmansåborna ej tillätos avföra skog eller kol till någon annan än den, som ägde skatterättigheten, när denna erlade betalning efter gängse pris. Genom bestämmelsen om »gängse pris» understrykes ytterligare, att åborna hava avverkningsrätten, även om bruksägarne framför andra reflektanter hava företrädesrätt att tillhandla sig hemmanens skogsprodukter.

I samma lag påbjöds likaledes såsom tillägg till 1747 års lag, att bruksägaren, såvida hemmansåbon det ej själv förmådde och därigenom ej led men och intrång, hade frihet med egen betjäning så nyttja skogen, att den för framtiden ägde bestånd och där lägenhet därtill gavs, under angivna förutsättningar, jämväl uppodla åker och äng.

Såsom framgår av kungl. brevet till kammarkollegium den 15 juli 1802, hade vid den då förflutna riksdagen från allmogehåll i en motion anhållits bland annat, att på grund av 1789 års skatteköpsförordning åborna måtte få rätt till kolning utan den i 1757 års kungl. brev gjorda inskränkningen, att de först skulle hembjuda skogen och kolen till skatterättsägaren. Detta avslogs dock av Kungl. Maj:t.

På tal om åbornas rättigheter på till bruks understöd skatteköpta hemman framhöll kammarkollegium i sin skrivelse till Kungl. Maj:t den 23 november 1876: »Visserligen erhöilo vederbörande bruksägare genom kungl. brevet den 28 januari 1757 vissa rättigheter till begagnande av skogen samt verkställande av uppodlingar å de under bruk köpta hemman, men då sådant ej fick förnärma åboens rätt i avseende på skogen eller i övrigt förorsaka honom men och intrång, kan det ej sägas, att åboen härigenom kom i någon synnerligen sämre ställning än kronoåbor».

Då ovannämnda ännu gällande bestämmelser äro så pass klara, skulle man kunna tycka, att åborna oberörda av vad bruksägarna sedan hava att säga, endast behöva upprätta och vid sina avverkningar följa en från skogsvårdssynpunkt sett giltig plan. Emellertid är detta ej så lätt gjort.

I förut anförda motion nr 202 år 1910 och därvid bifogade bilaga omnämnes, att dåvarande disponenten Wrang vid Åkers styckebruk till

riksdagsmännen utsänt en skrivelse, vari klart och tydligt erkännes och nästan framhålles som en förtjänst, att han mot en åbons protest låtit annat folk än åbons avverka skog på dennes åbohemman. Härvid torde vara ådagalagt, att disponenten hindrat åborna från att själv sköta hemmanens skogar och icke nog därmed. I strid mot i 1757 års kungl. brev angivna bestämmelser, att åborna ej finge lida men och intrång vid skogens skötande, har bruket för egen del tagit avkastningen av densamma. Skulle under de angivna förhållandena även åborna börja att nedhugga skogen, kunde skogsskövling lätt uppstå. Om så bleve förhållandet riskerade bruket i värsta fall några kronors böter, men åbon med säkerhet enligt 1747 års lag sin åborätt.

Av 1756 års riksdagshandlingar framgår, att bestämmelserna av den 28 januari 1757 uppstått på grund av en kompromiss i riksdagen. Dels förelåg från bruks societeten ett yrkande, som, om det gått igenom, skulle gjort åborna till bruksarrendatorer; dels även ett yrkande från allmogehåll, att hela ärendet av vissa angivna skäl icke skulle upptagas till behandling eller åtminstone, att 1747 års lag skulle äga bestånd. Själva beslutet dikterades av prästerståndet, och därtill slöt sig bondeståndet, under det att bruks societetens av adeln stödda yrkande föll igenom.

Välgrundad synes på denna grund den mening vara, som framgår av kammarkollegii skrivelse till Kungl. Maj:t den 23 november 1876, att 1757 års lag ej medfört någon synnerlig försämring i åbornas ställning, alldenstund den ej fick förnärliga åbons rätt i avseende på skogen eller i övrigt förorsaka honom men och intrång, så skulle även i verkligheten förhållandet blivit, om lagen följts av bruken. Det av förre disponenten Wrang till riksdagsmännen utsända meddelandet torde kunna tjäna som exempel på motsatsen. Med dessa fakta för ögonen anse åborna det för olämpligt, att en lagbestämmelse kvarstår, som giver bruksägaren rätt att nyttja skogen, då hemmansåbon det ej själv förmår, och på samma gång stipulerar, att åbon ej får lida men och intrång. Med nuvarande utvecklade kommunikationer, då bruksägarna lätt kunna skaffa skogsprodukter från andra håll, kan man ej förutsätta, att de skola sköta åbornas skogar gratis. Lika litet kan det vara rätt och billigt mena de, att bestämmelsen i fråga skall få tjäna bruken till förevändning att trakassera åborna och förnärliga deras i 1747 års lag bestämda rätt. Detta så mycket mindre, som åborna få skatta för skogen, vilken ingår i hemmanets taxeringsvärde. Oklokt anse de det dessutom vara att i större eller mindre utsträckning överlämna åt bruksägaren, som är part i saken, att ensam

avgöra, om hemmansåbon förmår sköta skogen eller ej, då denne senare i ännu högre grad än skattebönderna är skyldig bruka skogen enligt lag.

Vad åter beträffar bestämmelsen om vederbörande bruksägares rätt till företräde vid köp av åbohemmanens skogsprodukter, skulle det enligt åbornas uppfattning väl ej möta något synnerligt hinder från åbornas sida, att den finge kvarstå, såframt åborna erhöle fullständig garanti, att den icke missbrukades, och att de voro säkra på, att gällande lagar för övrigt följdes. Andra tider än nu var det dock, som dikterade denna bestämmelse. Det var en tid bruken mera voro hänvisade att hämta sina skogsprodukter från närliggande trakt; en tid, då icke ens skattebönderna alltid hade rätt sälja sina skogsprodukter dit, där de fingo mest betalt. Under nuvarande förhållanden kan det lika litet förutsättas, att bruksägarna, om de erhålla varorna billigare från avlägsnare orter, vilja betala åborna högre pris, därför att sådant är rådande i omkringliggande ort, som det kan antagas, att åborna skola besvära sig med att föra sina skogsprodukter till avlägsnare orter, om bruken betala ordentligt. I realiteten har bestämmelsen nu ringa betydelse och borde saklöst kunna bortfalla, varigenom den åtminstone ej komme att tjäna till förevändning för ingrepp i åbornas lagstadgade rätt.

Det framgår enligt åbornas uppfattning icke blott av gällande åborättslagar, utan även av kammarkollegii så sent som år 1876 gjorda utredning, att åborna på till bruks understöd skatteköpta hemman ej få lida men och intrång vid skogarnas skötsel, men så blir dock förhållandet, om brukens skogsavverkning, grundad antingen endast på självtagen rätt eller på föreburna skäl, som med orätt upphäva verkan av i 1747 års lag stipulerade bestämmelse, får obehindrat fortgå, och skogarna skulle genom dylik uthuggning under den tid utredning om åborättigheterna pågår kunna väsentligt sänkas i värde till skada för åborna. Åborna äro alltjämt hänvisade att vid domstolarna föra en ojämn strid mot bruksbolagen om sin rätt till skogen. Lagstiftningen måste komma dem till hjälp. Jag hänvisar i övrigt till en av åboförbundet till åbokommittén ingiven promemoria i kommitténs betänkande nr I, sid 59. Utan rätt till skogen nedsjunka åborna till samma belägenhet som torpare under bolagen. Under hänvisning till ovanstående hemställas, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa,

att i ett blivande lagförslag angående åborätt till under bruk skatteköpta hemman, sådana bestämmelser måtte inarbetas som tryggar avverkningsrätten

av hemmanets skog, åt den, som innehar hemmanet
med stadgad åborätt.

Stockholm den 17 januari 1921.

P. Granath.

I motionens syfte instämma:

Adolv Olson,
Gävle.

C. J. Högström.

Aug. Sävström.